

Sygn. akt VU 745/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku P. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty socjalnej

na skutek odwołania P. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 6 czerwca 2012 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawcy P. K. prawo do renty socjalnej od dnia 1 czerwca 2012 roku do dnia 31 maja 2014 roku.

Sygn. akt VU 745/12

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 6 czerwca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił P. K. prawa do renty socjalnej, podnosząc w uzasadnieniu, że nie jest on całkowicie niezdolna do pracy.

P. K., reprezentowany przez pełnomocników - matkę E. K. i ojca W. K., złożył w dniu 25 czerwca 2012 r. odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do renty socjalnej.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. K., urodził się (...), 18 lat ukończył (...) 2009 roku, a lat 25 ukończy – (...) 2016 roku. Wnioskodawca ukończył liceum z maturą i obecnie jest uczniem (...), w drugiej klasie studium (...).

(dowód: wniosek o rentę k. 1-4 akt rentowych)

Od 1 maja 2009 roku do 31 maja 2012 roku wnioskodawca uprawniony był do renty socjalnej.

(dowód: decyzja z dnia 15 czerwca 2009 roku k. 18 akt rentowych)

W dniu 2 kwietnia 2012 r. wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty socjalnej.

(dowód: wniosek z dnia 2 kwietnia 2012 roku k. 37 akt rentowych)

Orzeczeniem z dnia 26 kwietnia 2012 roku Lekarz Orzecznik ZUS po konsultacji z lekarzem otolaryngologiem, po rozpoznaniu u wnioskodawcy obustronnego głębokiego niedosłuchu odbiorczego, zaburzeń mowy, padaczki w wywiadzie oraz astygmatyzmu uznał, iż P. K. nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

(dowód: orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 26 kwietnia 2012 roku k.41 akt rentowych wraz z dokumentacją medyczną oraz opinią konsultanta – teczka w aktach ZUS)

W związku z wniesionym sprzeciwem do orzeczenia Lekarza orzecznika ZUS, sprawa przekazana została do rozpoznania przez Komisję Lekarską ZUS, która w oparciu o badanie przedmiotowe oraz analizę dokumentacji medycznej wnioskodawcy nie ustaliła, aby stopień naruszenia sprawności organizmu uzasadniał jego całkowitą niezdolność do pracy.

(dowód: orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 30 maja 2012 roku k.49 akt rentowych wraz z dokumentacją medyczna – teczka)

Wnioskodawca jest osobą zaliczoną orzeczeniem (...) w O. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności od 20 lutego 2007 roku na stałe. Niepełnosprawność trwa od urodzenia.

(dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 29 maja 2007 roku k. 7 akt rentowych)

Aktualnie u wnioskodawcy występują następujące schorzenia:

- obustronne odbiorcze, czuciowo-nerwowe uszkodzenie słuchu głębokiego stopnia,
- głuchoniemota,
- niedowład piramidowy lewostronny niewielkiego stopnia w przebiegu encefalopatii niedotleniowo-niedokrwiennej,
- padaczka w wywiadzie,
- podejrzenie zaburzeń nerwicowo-lękowych,
- astma oskrzelowa sporadyczna;
- zaburzenia lękowe;

Wnioskodawca z powodu schorzeń laryngologicznych i psychiatrycznych jest całkowicie niezdolny do pracy na okres dwóch lat od ustania poprzedniego świadczenia.

Schorzenie pulmonologicznie nie czyni wnioskodawcy całkowicie niezdolnym do pracy.

Niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 18 roku życia.

(dowód: opinia biegłego laryngologa M. Z. (1) k. 15-15verte oraz opinie uzupełniające k. 100, 140 i 164, opinia biegłej neurolog A. P. k. 19- 21 oraz opinie uzupełniające k. 47, 134, 167, opinia biegłej pulmonologa A. M. k. 27-28, opinia biegłego medycyny pracy J. G. k. 105- 108 oraz opinia uzupełniająca k. 143-144, opinia biegłego psychiatry A. R. (1) k.76- 78 oraz opinia uzupełniająca k.130, opinia biegłej psycholog M. P. k.65-66 oraz opinia uzupełniająca k.126 w aktach sprawy)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2003 r., nr 135, poz. 1268) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- przed ukończeniem 18 roku życia;
- w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia;
- w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Osobie, która spełnia warunki określone w art. 4 ust. 1 cytowanej ustawy, przysługuje renta socjalna stała – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała lub renta socjalna okresowa – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Przepis art. 5 powołanej ustawy nakazuje przy tym, aby ustalenie całkowitej niezdolności do pracy następowało na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227).

Stosownie do treści art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS za niezdolną do pracy uważa się osobę, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się po pierwsze stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz po drugie możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1). Całkowita niezdolność do pracy występuje, gdy osoba utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 1 i 2), z tym iż zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody w orzeczeniu całkowitej niezdolności do pracy (art. 13 ust. 4).

W świetle wskazanych przepisów całkowicie niezdolną do pracy jest zatem osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy na normalnym rynku pracy, przyczyną tej utraty jest naruszenie sprawności organizmu i nie rokuje, że po przekwalifikowaniu odzyska zdolność do pracy.

W przedmiotowej sprawie w celu ustalenia, czy pełnoletni wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy, a jeśli tak, to kiedy powstało naruszenie sprawności organizmu powodujące tą niezdolność, Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłych sądowych: laryngologa, neurologa, pulmonologa oraz psychologa i psychiatry, biegłych w zakresie których specjalności mieszczą się rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia. Dodatkowo także specjaliści z zakresu medycyny pracy J. G., którego zadaniem była kompleksowa ocena stanu zdrowia wnioskodawcy, uwzględniająca wszystkie zdiagnozowane u niego schorzenia i ich wpływ na zdolność do wykonywania pracy zarobkowej.

Podkreślenia wymaga, że głównymi schorzeniami wnioskodawcy są obecnie schorzenia o podłożu laryngologicznym i psychiatrycznym. Dlatego też kluczowe znaczenie w sprawie miały opinie sporządzone przez biegłego laryngologa oraz psychologa i psychiatrę.

Z jednoznacznych w swej treści opinii zarówno biegłego laryngologa M. Z. (2) jak i biegłego psychologa M. P. i psychiatry A. R. (1) wynika, że wnioskodawca jest w dalszym ciągu całkowicie niezdolny do pracy okresowo od ustania poprzednich świadczeń na okres dwóch kolejnych lat.

Całkowita niezdolność do pracy wnioskodawcy związana jest z naruszeniem sprawności jego organizmu, które powstało u niego w dzieciństwie, a zatem przed ukończeniem przez niego 18 roku życia. Fakt powstania naruszenia

sprawności organizmu wnioskodawcy z powodów laryngologicznych przed 18 rokiem życia był zresztą niesporny między stronami. Okoliczność ta została ustalona przez lekarza orzecznika ZUS już w 2009r., gdy wnioskodawca po raz pierwszy wystąpił z wnioskiem o rentę socjalną i nie była kwestionowana również w zaskarżonej decyzji. Organ rentowy kwestionował jedynie dalszą całkowitą niezdolność do pracy wnioskodawcy.

W ocenie Sądu opinia laryngologiczna oraz psychologiczno-psychiatryczna, nie zostały w sposób skuteczny zakwestionowane przez ZUS w toku postępowania.

Biegły laryngolog M. Z. (1) rozpoznał u wnioskodawcy takie samo schorzenie jak lekarz orzecznik ZUS i komisja lekarska ZUS, a mianowicie obustronne odbiorcze, czuciowo-nerwowe uszkodzenie słuchu głębokiego stopnia oraz głuchoniemotę, z tym że odmiennie ocenił wpływ tego schorzenia na zdolność wnioskodawcy do pracy. Organ rentowy swoje wnioski co do zdolności wnioskodawcy do pracy zdaje się opierać na fakcie ukończenia przez niego liceum ogólnokształcącego i obecnie kontynuowaniu nauki w studium informatycznym. Organ rentowy stoi na stanowisku, iż zdolność wnioskodawcy do dalszej nauki oznacza także jego zdolność od pracy zarobkowej. Takiej argumentacji nie sposób podzielić. Błędem jest utożsamianie zdolności do nauki ze zdolnością do pracy zarobkowej. Pojęcia te są rodzajowo odmienne i w żadnym wypadku nie można ich ze sobą utożsamiać. Faktem bezspornym jest, że wnioskodawca kontynuuje naukę. Nauka ta jednak odbywa się w szkole specjalnie przystosowanej do kształcenia osób głuchoniemych. Nic zatem dziwnego, że wnioskodawca jest w stanie kontynuować naukę w takiej specjalnej dostosowanej do jego schorzenia szkole. W takich warunkach zdobycie wykształcenia jest możliwe, gdyż zakres wymagań był dostosowywany do możliwości artykulacyjnych i kompetencji językowych wnioskodawcy, na co wprost zwraca uwagę biegła psychiatra

A. R. (1) posiłkując się pośrednio opinią psychologiczną z ośrodka wychowawczego z dnia 27.04.2004r. Biegły laryngolog podkreśla, że również zdolność wnioskodawcy do pracy będzie możliwa, ale wyłącznie na stanowisku przystosowanym do rodzaju schorzenia, a zatem nie na warunkach otwartego rynku pracy. Zdobycie kwalifikacji zawodowych przez wnioskodawcę poprzez ukończenie szkoły specjalnej przystosowanej we wszystkich aspektach do osób głuchoniemych i słabo słyszających, nie oznacza zatem automatycznie – jak chce organ rentowy - iż te kwalifikacje będą mogły być wykorzystane przez wnioskodawcę w samodzielnej pracy zawodowej w środowisku otwartego rynku pracy. Decyduje o tym nie tylko sam fakt posiadania tych kwalifikacji, ale także szeroko pojęte zdolności do ich wykorzystania, a tych u wnioskodawcy po prostu brak. I to nie tylko z uwagi na głęboki ubytek słuchu oraz głuchoniemotę znacznie utrudniające komunikację, ale także wymagające leczenia trudności emocjonalne, które powodują, że wnioskodawca jest osobą zalęknioną i wycofaną społecznie, niezdolną do funkcjonowania poza znanym sobie i akceptowanym środowiskiem (rodzina i szkoła).

Biegły laryngolog stanowczo wyklucza zdolność wnioskodawcy do pracy na otwartym rynku pracy. Wynika to z faktu, że wnioskodawca jest osobą niesłyszącą i całkowicie nierozumiejącą mowy, co w sposób zasadniczy ogranicza możliwości bezpośredniego kontaktu ze środowiskiem ludzi ze sprawnym zmysłem słuchu i mowy. Organ rentowy podnosi, że wnioskodawca może wszak pracować porozumiewając się z innymi przy pomocy pisma. Wprawdzie istnieje możliwość kontaktu pisemnego z wnioskodawcą, ale taka forma kontaktu – jak wynika z opinii biegłego laryngologa - znacznie utrudnia uzyskanie pracy na ogólnym rynku pracy. Biorąc zaś pod uwagę, że u wnioskodawcy występują znaczne trudności ze zrozumieniem tekstu pisanego, co podkreśla z kolei biegła psychiatra, oznacza to, że w praktyce również ta forma komunikacji z otoczeniem jest wykluczona. W konsekwencji wnioskodawca mógłby jedynie wykonywać pracę na stanowisku nie wymagającym kontaktu werbalnego i słuchowego – jak podkreśla biegły laryngolog - co oznacza całkowity brak możliwości podjęcia jakiegokolwiek pracy na ogólnym rynku pracy.

Prawidłowość wniosków końcowych biegłego laryngologa co do braku zdolności do pracy wnioskodawcy potwierdza opinia psychologiczna i psychiatryczna.

Biegła psycholog M. P. oraz psychiatra A. R. (1) rozpoznały u wnioskodawcy zaburzenia lękowe. Wprawdzie rozwój umysłowy wnioskodawcy mieści się w granicach szeroko rozumianej normy, nie mniej biegła psycholog zwróciła uwagę, że wnioskodawca w ogóle nie funkcjonuje poza środowiskiem ośrodka szkolno-wychowawczego, w którym uczy się i mieszka w ciągu tygodnia oraz poza obrębem posługującej się językiem migowym rodziny. Jedyna jego

aktywność sprowadza się do korzystania z portali społecznościowych w Internecie. Poza tym nie posiada innych kontaktów ze środowiskiem zewnętrznym. Jest całkowicie zależny i niesamodzielny poza środowiskiem stworzonym przez szkołę i dom. Samodzielne kontakty z otoczeniem są źródłem stresu, dezadaptacji i lęku, co jest powodem ich unikania. Jego zdolności adaptacyjne, dojrzałość emocjonalna i umiejętności społeczne poza środowiskiem osób głuchych są niedostateczne.

Po analizie opinii psychologicznej biegła psychiatra A. R. (2) uznała P. K., z uwagi na trwale nasilone zaburzenia lękowe, będące następstwem encefalopatii wczesnodziecięcej, spowodowane organicznym uszkodzeniem ośrodkowego układu nerwowego, pogłębione zaburzeniami słuchu, głosu i mowy, za całkowicie niezdolnego do jakiegokolwiek pracy, w tym pracy informatyka (z uwagi na trudności ze zrozumieniem tekstu). Biegła psychiatra podniosła, że u wnioskodawcy występują zaburzenia emocjonalne pod postacią lęków, szczególnie w sytuacjach nowych, społecznych, ale również nieokreślone lęki w sytuacjach domowych, teoretycznie bezpiecznych. Aktualna wydolność intelektualna opiniowanego oraz jego cechy osobowościowe i zaburzenia sfery emocjonalnej pod postacią zaburzeń lękowych, niska kompetencja społeczna uzasadniają wniosek o całkowitej niezdolności wnioskodawcy do pracy.

Zarzuty organu rentowego podważające wiarygodność opinii psychologicznej i psychiatrycznej z uwagi na brak tłumacza języka migowego nie zasługują na uwzględnienie. W badaniu wnioskodawcy uczestniczyła jego matka, pełnomocnik skarżącego w niniejszej sprawie, która jako, że posługuje się językiem migowym, była jego tłumaczem. W takiej sytuacji w istocie nie było potrzeby brania udziału w badaniu przez biegłych tłumacza języka migowego. Rola matki sprowadzająca się do tłumaczenia słów wnioskodawcy wypowiedzianych w języku migowym, nie jest zebraniem wywiadu o skarżącym od matki, jak zarzuca organ rentowy, a bezpośrednio od badanego. Tak przeprowadzony wywiad jest pełnowartościowym materiałem dowodowym.

Biegła psycholog wyjaśniła, że z kolei do wykonania badania testowego przy użyciu Testu Matryc Ravena kontakt werbalny nie jest konieczny. Wnioskodawca rozumiał bowiem instrukcje testową bez użycia słów po okazaniu przykładowego zdania.

Możliwość zrozumienia przez skarżącego instrukcji testowej, nie oznacza jednak – jak imputuje organ rentowy – że jest on zdolny do wykonywania także prostych i nieskomplikowanych prac na otwartym rynku pracy. Co innego wykonanie testu psychologicznego w bezpiecznym dla badanego środowisku (w obecności rodziny), a co innego samodzielna praca zarobkowa w nieznanym wnioskodawcy środowisku. Organ rentowy myli możliwość wykonywania przez wnioskodawcę prac ze zdolnością do pracy. To, że wnioskodawca fizycznie jest w stanie wykonać proste prace, nie oznacza że jest zdolny do pracy. W przypadku wnioskodawcy podstawowym problemem nie jest zdolność fizycznego wykonania zadania, ale problem ze zrozumieniem jakie zadanie ma wykonać i przełamaniu lęku w stosunku do nieznanego mu miejsca i sytuacji, czyli problem z komunikacją z powodu głuchoniemoty połączonej z zaburzeniami lękowymi. Aby wnioskodawca mógł wykonać zlecone mu prace musiałby mieć zdolność komunikowania się z pracodawcą. A ta w sposób naturalny jest znacznie ograniczona z powodu głuchoniemoty i wykluczona z powodu trwałych zaburzeń lękowych.

Również biegła neurolog A. P. uznała wnioskodawcę za całkowicie niezdolnego do jakiegokolwiek pracy, po rozpoznaniu u niego niedowładu piramidowego lewostronnego niewielkiego stopnia w przebiegu encefalopatii niedotlenieniowo-niedokrwiennej. Z tym, że jak wynika z analizy opinii biegła neurolog całkowitą niezdolnością do pracy wnioskodawcy nie wiąże li tylko ze schorzeniami neurologicznymi, ale przede wszystkim ze schorzeniami natury laryngologicznej i psychiatrycznej. Biegła nie wskazuje bowiem jakie schorzenie neurologiczne skutkuje całkowitą niezdolnością do pracy wnioskodawcy. Rozpoznany przez biegłą niedowład piramidowy lewostronny w przebiegu encefalopatii jest niewielkiego stopnia, a stwierdzona w wywiadzie padaczka od 2007r. przebiega bezobjawowo. W swojej opinii uzupełniającej wydanej z uwagi na zgłoszone przez organ rentowy zarzuty, biegła wprost wskazuje, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy na ogólnym rynku pracy z powodu głuchoty, całkowitego niezrozumienia mowy, objawów encefalopatii i podejrzeń zaburzeń nerwicowych. Jednoznacznie z tego wynika, że schorzenia neurologiczne rozpatrywane odrębnie, nie powodują całkowitej niezdolności do pracy. Biegła stwierdzając całkowitą niezdolność

do pracy wnioskodawcy przekroczyła zatem – jak słusznie zarzuca organ rentowy – swoje kompetencje. Całkowitą niezdolność wnioskodawcy do pracy odniosła bowiem nie tylko do schorzeń neurologicznych, które były przedmiotem zleconej jej opinii, ale do wszystkich łącznie występujących u skarżącego schorzeń. Z tych względów Sąd odmówił wiary biegłej neurolog, co do całkowitej niezdolności do pracy wnioskodawcy z przyczyn neurologicznych. Powoływany przez biegłą brak poprawy stanu zdrowia wnioskodawcy w stosunku do okresu, w którym był uprawniony do renty socjalnej, nie jest dowodem na prawidłowość opinii. Przyczyną przebywania wnioskodawcy na rencie socjalnej nie były bowiem schorzenia neurologiczne, a laryngologiczne.

Odmowa dania wiary opinii biegłej neurolog, nie zmienia jednak faktu, że wnioskodawca jest osobą całkowicie niezdolną do pracy z przyczyn laryngologicznych i psychiatrycznych. Stan psychiczny skarżącego, brak zdolności adaptacyjnych, niedojrzałość emocjonalna, niedostateczne umiejętności społeczne bardzo niską tolerancją sytuacji trudnych, stresujących, wynikających z głuchoniemoty, uniemożliwia wykonywania pracy na ogólnym rynku pracy.

Powyższe wynika także z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy J. G.. Biegły podtrzymał stanowisko biegłego laryngologa i psychiatry, że wnioskodawca pobierający dotychczas naukę w warunkach szkół specjalnych przeznaczonych dla osób głuchoniemych, niesamodzielny w życiu codziennym, z silną reakcją lękową na nieznaną, nawet obojętne dla niego bodźce otoczenia, bez możliwości komunikacji werbalnej, z bardzo ograniczonym zasobem słownictwa i wymagający stałego wsparcia ze strony opiekunów prawnych - rodziców, jest w dalszym ciągu całkowicie niezdolny do pracy. Wymaga podjęcia leczenia psychiatrycznego z powodu silnej reakcji lękowej oraz systematycznego usamodzielniania poza środowiskiem osób z głuchotą i posługujących się jedynie językiem migowym. Fakt zakończenia w bieżącym roku nauki w szkole specjalnej, w opinii biegłego, stwarza taką szansę, ale dopiero na przyszłość.

Biegły jednocześnie wskazał, że pomimo to, że rozwój umysłowy wnioskodawcy, w ocenie psychologa, jest w granicach szeroko rozumianej normy, a także ukończenia policealnego studium dla osób niesłyszących, to jednak nadal nie jest on zdolny do podjęcia jakiejkolwiek pracy zarobkowej. Wnioskodawca nie rozumie znaczenia słów, wykazuje przewlekłą reakcję lękową na wszelkie bodźce zewnętrzne. Nie jest w stanie zostać sam w domu, na błahe nawet sytuacje stresowe reaguje drżeniem kończyn górnych oraz sygnalizując reakcję stresową. Rzadko opuszcza miejsce zamieszkania i nie utrzymuje kontaktu z osobami spoza najbliższej rodziny. Jest uznany trwale za osobę o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, tzn. wymaga czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych z powodu naruszenia funkcji swojego organizmu.

Reasumując biegły wskazał, że występowanie u jednej osoby schorzeń organicznych oraz czynnościowych ośrodkowego układu nerwowego z upośledzeniem funkcji organizmu w stopniu przedstawionym przez wszystkich, za wyjątkiem pulmonologa, biegłych, powoduje że zasadnym jest uznanie P. K. nadal za całkowicie niezdolnego do pracy zarobkowej na okres 2 lat od ustania poprzedniego świadczenia.

Sąd w pełni podzielił opinie: laryngologiczną, psychologiczną i psychiatryczną oraz opinię biegłego medycyny pracy, jako jasne, logiczne oraz należycie uzasadnione. Opinie zostały sporządzone przez biegłych po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską wnioskodawcy oraz po dokonaniu jego osobistego badania.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca spełnił przesłanki z art. 4 ust. 1 powoływanej ustawy i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do renty socjalnej na okres dwóch lat od daty ustania poprzednich świadczeń, czyli od 1 czerwca 2012 r. do 31 maja 2014 r.